

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/13/2018
Identifikačné číslo spisu: 8212210251
Dátum vydania rozhodnutia: 23.04.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8212210251.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne U., bývajúcej v U., zastúpenej JUDr. Blankou Nagyovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Štúrova 44, proti žalovanému Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, so sídlom v Bardejove, Dlhý rad 17, o neplatnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 1 Cpr 3/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 25. apríla 2017 sp. zn. 5 CoPr 5/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 16. decembra 2013 č. k. 1 Cpr 3/2012-176 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru dané žalovaným písomným oznámením z 26. septembra 2012 je neplatné a jej štátnozamestnanecký pomer trvá a náhrady funkčného platu v sume priemerného mesačného funkčného platu za obdobie od 3. októbra 2012 do času, kedy jej žalovaný umožní pokračovať v práci. Mal preukázané, že štátnozamestnanecký pomer žalobkyne vznikol na základe rozhodnutia o vymenovaní do štátnej služby z 28. augusta 2008 č. BJ/2008/10821 - 17, pričom žalobkyňa bola vymenovaná do funkcie samostatný radca, druh štátnej služby: dočasná štátna služba s trvaním na dobu určitú počas materskej a rodičovskej dovolenky Z.. Dodatkom č. 1 z 26. novembra 2010 došlo k vykonaniu zmien v služobnej zmluve takto: zmena štátnozamestnaneckého pomeru trvalým preložením s dátumom zmeny štátnozamestnaneckého pomeru k 1. decembru 2010 a zmena štátnozamestnaneckého pomeru na dobu neurčitú. Dodatkom č. 2 z 3. januára 2011 došlo k vykonaniu zmien v služobnej zmluve takto: zmena štátnozamestnaneckého pomeru trvalým preložením s dátumom zmeny štátnozamestnaneckého pomeru k 1. januáru 2011 a zmena štátnozamestnaneckého pomeru na dobu neurčitú. Následne so súhlasom žalobkyne došlo k oprave dodatkov v časti: druh štátnej služby tak, že v tejto časti je uvedené dočasná štátna služba, ktorá trvá po dobu určitú počas materskej a rodičovskej dovolenky Z.. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že dočasná štátna služba je štátna služba na určitú dobu a trvá, pokiaľ trvá dôvod na zastupovanie, v tomto prípade na zastupovanie štátneho

zamestnanca podľa § 17 ods. 3 písm. a/ zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe, pričom ani z jedného z dodatkov neplynie, že by došlo u žalobkyne k zmene druhu štátnej služby z dočasnej štátnej služby na stálu službu, pričom z ustanovenia § 31 zákona č. 400/2009 Z.z. vyplýva, že zmena druhu štátnej služby nie je možná. Poukázal na to, že v pôvodných dodatkoch je uvedená presná formulácia zmeny štátnozamestnaneckého pomeru trvalým preložením, avšak uvedené je nutné vykladať len v intenciách zákona a teda v zmysle zákonných dôvodov zmeny štátnozamestnaneckého pomeru. Uviedol, že ak by došlo u žalobkyne k zmene druhu štátnej služby (čo zákon nepripúšťa), došlo by ku konaniu v rozpore so zákonom a s poukazom na § 121 ods. 1 zákona s použitím § 39 a § 41 Občianskeho zákonníka by sa jednalo o neplatný právny úkon v tejto časti. Uzavrel, že tieto skutočnosti nemohli u žalobkyni vyvodiť záver, že u nej došlo k zmene druhu štátnej služby a to z dočasnej na stálu štátnu službu. Nevykonanie dôkazu (výsluch svedka) odôvodnil tým, že jeho výsluchom by sa na záveroch rozhodnutia nič nezmenilo. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 25. apríla 2017 sp. zn. 5 CoPr 5/2016 napadnutý rozsudok potvrdil a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu vo vzťahu k žalobkyni. Dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil a odôvodnenie jeho rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že ani z jedného z dodatkov neplynie, aby došlo u žalobkyne k zmene druhu štátnej služby z dočasnej štátnej služby, do ktorej bola prijatá na základe rozhodnutia, teraz služobnej zmluvy a že len dôvody uvedené v ustanovení § 31 zákona majú za následok zmenu štátnozamestnaneckého pomeru, na ktoré sa ďalej vzťahuje ustanovenie § 32 zákona. Súhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že v pôvodných dodatkoch je uvedená presná formulácia zmeny štátnozamestnaneckého pomeru trvalým preložením na dobu neurčitú, avšak uvedené je nutné vykladať len v intenciách zákona, teda v zmysle zákonných dôvodov zmeny štátnozamestnaneckého pomeru. Ak by došlo u žalobkyne k zmene druhu štátnej služby, čo zákon nepripúšťa, došlo by ku konaniu v rozpore so zákonom a s poukazom na § 121 ods. 1 zákona s použitím ustanovenia § 39 až § 41 Občianskeho zákonníka by sa jednalo o neplatný právny úkon v danom prípade sčasti. Konštatoval, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru u žalobkyne došlo na základe zákona a nie na základe rozhodnutia služobného úradu a to ukončením doby trvania zastupovania Z.. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa s tým, že nesprávnym procesným postupom súdov nižších inštancií došlo k znemožneniu uskutočňovať jej procesné práva v takej miere, že bolo porušené jej právo na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Dovolatelka žiadala napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietala, že rozhodnutie súdu prvej inštancie i rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, nepresvedčivé a zmätočné, keď súdy oboch inštancií otázku platnosti dodatkov č. 1 a č. 2 posúdili vo vzťahu k spôsobu skončenia štátnozamestnaneckého pomeru v prospech jednostranného právneho úkonu žalovaného. Namietala, že odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, čím došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, lebo jej nebolo umožnené zúčastniť sa odvolacieho pojednávania, ktoré jej nebolo ani oznámené. Výtýkala odvolaciemu súdu, že nenariadil verejné pojednávanie, hoci si to vyžadoval dôležitý verejný záujem. Uviedla, že súd prvej inštancie odmietol vykonať dôkaz výsluchom svedkyne P., ktorej výsluch nevykonal ani odvolací súd, čím je konanie pred odvolacím súdom postihnuté procesnou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberala skutkový a právny stav veci.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol. Uviedol, že žalobkyňa v priebehu celého konania neuviedla a nedoložila jeden dôkaz na základe ktorého by sa stala zamestnancom v stálej štátnej službe, resp. nepoukázala na jediné ustanovenie zákona o štátnej službe a na neho nadväzujúce právne predpisy, na základe ktorých by bolo možné dospieť k záveru, že uvedenými dodatkami došlo k zmene z dočasnej štátnej služby na stálu štátnu službu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§

429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti C.s.p. treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

7. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

9. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

11. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v

tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

13. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

14. Žalobkyňa prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ C.s.p.

15. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ C.s.p., sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

15.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

15.3. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

15.4. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

16. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť, resp. nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (vid' § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

16.1. Na záse, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska

nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

16.2. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém” (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl” (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; medziiným uviedol dôvody, so zreteľom na ktoré dospel k záveru, že ani z jedného z dodatkov neplynie, aby došlo u žalobkyne k zmene druhu štátnej služby z dočasnej štátnej služby, do ktorej bola prijatá a stotožnil sa s odôvodnením rozsudku prvej inštancie, ktorý vo svojom rozhodnutí konštatoval, že v pôvodných dodatkoch je uvedená presná formulácia zmeny štátnozamestnaneckého pomeru trvalým preložením na dobu neurčitú, avšak uvedené je nutné vykladať len v intenciách zákona. Je celkom zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol; odôvodnenie jeho rozhodnutia má náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

17. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

18. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré žalobkyňa v dovolaní tiež naznačuje, nie je porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 C.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 420 C.s.p. V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (viď R 42/1993, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 1 Cdo 18/2011, 3 Cdo 268/2012, 4 Cdo 314/2012, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 104/2010, 7 Cdo 248/2012).

19. Podľa názoru žalobkyne došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces aj tým, že odvolací súd na prejednanie jej odvolania nenariadil pojednávanie.

19.1. Realizácia procesného oprávnenia účastníka byť prítomný na pojednávaní neprichádza do úvahy vtedy, keď súd v súlade so zákonom koná a rozhoduje bez nariadenia pojednávania.

19.2. Podľa § 385 ods. 1 C.s.p. na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy: a/ ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo b/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

19.3. V danom prípade: a/ odvolací súd dospel k záveru, že netreba zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vzhľadom na to nebolo povinnosťou odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie. Procesné strany boli pritom riadne upovedomené o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu (§ 385 ods. 1 C.s.p.). Procesným postupom, ktorý bol v súlade so zákonom, nemohlo byť porušené právo dovolateľa na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

20. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobkyne z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno vyvodiť. Dovolací súd preto jej procesne neprípustné dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p.

21. Žalovaný bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 C.s.p.) a vznikol mu nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.